

# Bez granic

Potoki mają swe łoża –  
I mają granice morza  
Dla swojej fali –  
I góry, co toną w niebie,  
Mają kres dany dla siebie,  
Nie pójda dalej!

Lecz serce, serce człowieka,  
Wciąż w nieskończoność ucieka  
Przez łzy, tęsknoty, męczarnie,  
I wierzy, że w swoim łonie  
Przestrzeń i wieczność pochłonie  
I niebo całe ogarnie.